

1928. Nezáleží na tom, že se obžalovaná nedostatkem vědomí o svědecké povaze své výpovědi ze dne 9. února 1928 a o své povinnosti k udání pravdy i v této výpovědi nehájila výslovně. K úvahám i v tomto směru a k opodstatnění i řečené složky subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu nutily pochybnosti, k nimž v tomto směru daly podnět okolnosti, že šlo o druhý výslech, konaný dosti dlouhou dobu po výslechu prvním, tehdy skončeném, a že se výslech ten konal jen ve formě sčelení s jinými svědky o skutkových okolnostech, o nichž obžalovaná při prvním výslechu slyšena nebyla a které se skutkovým základem žaloby, o němž byla obžalovaná jako svědkyně vedena, přímo nesusvisely a týkaly se chování samé obžalované, při nejmenším nepřístojného; nehledíc ani k vážnějším poukazům spisů o dotčené civilní rozepři, o nichž není ovšem z protokolu o hlavním přelíčení vidno, zda a v jakém rozsahu byl obsah spisů těch přiveden na přetřes. Podle spisů těch nelze poznati, zda byla obžalovaná k ústnímu jednání dne 9. února 1928 obeslána soudem či přivedena jen zástupcem obžalobce, zda se týká záznam o poučení svědků i obžalované nebo zda tato nebyla dotčenému poučení přítomna a zda byla před výslechy a sčeleními pak s ní provedenými vůbec poučena o tom, že vypovídá znovu jako svědkyně a zejména pod přísahou, již při předchozím roku vykonala. Jak dovozeno, není rozsudečnými zjištěními skutková podstata zločinu, jímž byla obžalovaná uznána vinnou, po stránce subjektivní naplněna úplně. Výrok o vině spočívá po případě na nesprávném použití zákona. Bylo proto rozsudek z důvodu § 281, čís. 9 písm. a) tr. ř. zrušiti a to za souhlasu generálního prokurátora ihned v zasedání neveřejném, jelikož se podle povahy shledaného zmatku vzhledem k nedostatku potřebných skutkových zjištění nelze obejít bez nového hlavního přelíčení (§ 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878) a věc vrátiti soudu své stolice.

Čís. 3656.

K podvodu nestačí o sobě lstivé jednání, nýbrž jest třeba uvedení poškozeného v omyl za tím účelem, by utrpěl škodu v určité výši.

Počínal-li si pachatel sice lstivě, ale škoda nastala nahodile, nezávisle na pachatelově jednání, škoda, která jím nebyla předem rozvážena a zamýšlena, není tu podvodu.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, Zm II 466/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 8. října 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v odsuzující části a věc vrátil prvnímu soudu, by v rozsahu zrušení znova o ní jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud s hlediska důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a § 281 tr. ř. vytýká, že nejsou bezvadně v roz-

sudku zjištěny subjektivní předpoklady skutkové podstaty podvodu. Správně uvádí zmateční stížnost, že k podvodu nestačí o sobě lstivé jednání, nýbrž že jest třeba uvedení poškozeného v omyl za tím účelem, by utrpěl škodu v určité výši. Počínal-li si pachatel sice lstivě, ale škoda nastala nahodile, nezávisle na pachatelově jednání, škoda, která jím nebyla předem rozvážena a zamýšlena, není tu podvodu. Bylo by proto třeba k bezvadnému zjištění skutkové podstaty podvodu i zjištění, že stěžovatel, věda již předem, při vybírání záloh, že nedojde k dohodě o pořádání kursů, zamýšlel uvést zákazníky v omyl a způsobiti jim škodu. Zjištění to napadený rozsudek neobsahuje. V napadeném rozsudku není však bezvadně odůvodněno ani zjištění o výši škody. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný uzavřel s poškozeným smlouvu, podle které každý ze zákazníků objednával soupravu šablon na vyhotovení stříhů, dále, že bude uspořádán pro tyto zákazníky instrukční kurs o používání těchto šablon v dohodě se zákazníky, vše za 170 Kč. Z rozsudku není však patrné, kolik z této částky připadalo na šablony a na stříhy a kolik na kursy, a dále, zda lze užívat šablon bez kursů, čili nic (viz znalecký posudek), což však může býti důležité pro otázku zamýšlené snad a po případě způsobené škody. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 3657.

Skutková podstata přečinu zaviněného úpadku podle § 486 čís. 1 tr. zák. záleží v tom, že si dlužník několika věřitelů přivodil z nedbalosti úkony v čís. 1 § 486 tr. zák. příkladmo uvedenými neschopnost platiti; nastala-li těmito úkony platební neschopnost a uvědomil-li si dlužník, že jest neschopen platiti, tvoří veškeré, od tohoto okamžiku na úkor věřitelů učiněné dluhy a splátky skutkovou podstatu podle čís. 2 § 486 tr. zák., nemohou však již, nebo dokonce i současně podřaděny býti pod podstatu čís. 1 § 486 tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, Zm II 294/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 1. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 1 a 2 tr. zák. jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění, pokud vytýká rozsudku, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 § 281 tr. ř., neúplnost a nedostatek důvodů. Stěžovatel byl uznán vinným přečinem podle § 486 čís. 1 tr. zák., jehož se dopustil od roku 1924 až do vyhlášení úpadku v roce 1927, a kromě toho přečinem podle čís. 2 § 486 tr. zák., aniž byla uvedena doba, kdy se dopustil tohoto druhého přečinu. Již